

community

The New Apostolic Church around the world

04/2026/AM

Քրիստոսը՝ եկեղեցու գլուխը

Խմբագրական
Բաց դուռ դեպի երկինք

Ժամերգություն
Քրիստոսի մարմինը՝
միասնություն
բազմազանության մեջ

Վարդապետություն
Ավելին, քան ընթացք՝ Սուրբ
Հաղորդություն

New Apostolic Church
International

■ ագրական

3 Բաց դուռ դեպի երկինք

■ Ժամերգություն

4 Քրիստոսի մարմնը՝
միասնություն
բազմազանության մեջ

■ Այց Եվրոպա

10 Աստծո սեղանի շուրջ դեռ
տեղ կա

■ Մանկական անկյուն

12 Սենեկապետը
Եթովպիայից

14 Այցելություն Ռուսլանին՝
Ալմաթիում / ազախստան/

■ Վարդապետություն

20 Ավելին, քան ընթացք՝
Սուրբ Հաղորդություն

Դեպի երկինք տանող բաց դուռ

Միբեյի եղբայրներ և քույրեր,

ինչպե՞ս են գնում երկինք: Մառ թե տեսական հարց է, այլ շատ կոնկրետ՝ ի՞նչն է տանում դեպի Աստծո հետ միասնության - և ի՞նչն է որևէ մեկին հետ պահում դրանից: Մոլորյալ որդու առակի ասպեկտը մեզ ցույց է տալիս մի հետաքրքիր հեռանկար:

Մոլորյալ որդին ետ է վերադառնում և հորից ներողություն խնդրում: Վերջինս նրան տալիս է նոր զգեստ, մատանի և նոր կոշիկներ՝, Իմ որդին կորած էր - և նա նորից գտնվեց,,: Մեծ տոն է տոնվում՝ միասնություն հոր և որդու միջև, միասնություն ներկաների միջև, միասնություն ողջ բազմազանության մեջ: Միբեյի լի կատարյալ միասնություն: Իսկ ահա հարց է առաջանում՝ ինչպե՞ս դառնալ այդ տոնի մասնակից:

Որպեսզի հասկանալի լինի, թե ինչպես չեն մասնակցում այդ տոնին, նայենք ավագ որդուն: Նա լսում է այս խոսքը՝, Քո եղբայրը վերադարձել է,, : Նա բարկանում է և դրսում կանգնած մնում: Հայրն անգամ դուրս է գալիս, գնում նրա մոտ և նրան ներս հրավիրում ասելով՝ դուռը բաց է: Մակայն, նա բոլորովի չի ուզում ներս մտնել: .

Հոր և որդու միջև զրույցից պարզ է դառնում, որ ավագ որդին դառնացած է սին պատվի և եսասիրության մեջ թակարդված:

Լուսինայր ՄՆԱԵ

Այս առումով մենք կարծում ենք, որ ոչ թե հայրն է արգելափակել դեպի տոնը տանող ճանապարհը, այլ ավագ որդին ինքն է մնացել դրսում՝ թակարդված վիրավորվածության, համեմատության և իր պնդման մեջ: Դուռը բաց է, հրավերքն ուժի մեջ է, ճանապարհը ազատ է: Մակայն, ներս կարող է գնալ միան նա, ով պատրաստ է թողնել իր սեփական պահվածքը: Այսպես Աստված նաև մեզ է հրավիրում՝ մի մնացեք դրսում կանգնած: Թողեք մի կողմ այն ամենը, ինչը բաժանում է՝ եսասիրություն, ունայնություն, դառնություն: Եկեք դեպի միասնություն, որը Աստված է նվիրում: Դուռը բաց է:

Ջերմ մաղթանքներով՝
ձեր՝

Հելգե Մուշեթ

Քրիստոսի մարմինը՝ Միասնություն բազմազանության մեջ

Լուսանկարները՝ ՆԱԵ Հարավային Աֆրիկա

Հոգեգալստյան կիրակի, 2026-ի մայիսի
24-ին Քափշթություն / Հարավային Աֆրիկա/

Կորնթացիներին Ա 12,13

Քանզի մեկ Հոգով մեկ մարմին
լինելու համար մկրտվեցինք
մենք ամենքս՝ թե հրեաներ, թե
հեթանոսներ, թե ծառաներ, թե
ազատներ, ու բոլորս էլ այդ մեկ
Հոգին խմեցինք:

Սիրելի՛ եղբայրներ և քույրեր, Հոգեգալստյան տոնին
մենք հիշատակում ենք Սուրբ Հոգով լցվելը: Սակայն
դա ավելին է, քան պարզապես հիշատակում: Մենք
շնորհակալ ենք և գովաբանում ենք Աստծուն Սուրբ
Հոգով լցվելու համար: Սուրբ Հոգով լցվելու շնորհիվ
մենք կարող ենք զգալ Տիրոջ ներկայությունը մեր
մեջ հիմա, այստեղ, այսօր: Քանի որ Սուրբ Հոգին
գործում է երկրի վրա, քանի որ նա գործում է իր
եկեղեցում, մենք կարող ենք զգալ, որ Տերն իսկապես
ներկա է: Նա հեռու երկնքում չէ: Նա մեր մեջ է: Մենք
կարող ենք լսել նրան: Մենք կարող ենք զգալ նրա
սերը: Մենք կարող ենք զգալ նրա մոտիկությունը:
Շնորհակալություն, ամենակարող Աստված,
որ դու քո Հոգին ուղարկել ես երկիր: Մենք նաև
խոստովանում ենք մեր հավատքը: Մենք հավատում

ենք Քրիստոսի եկեղեցուն։ Մա մեր հավատքն է։ Մենք հավատում ենք Քրիստոսի եկեղեցուն։ Այսինքն՝ երբ մենք խոսում ենք Քրիստոսի եկեղեցու մասին, երբ մեր հավատամքը խոսում է եկեղեցու մասին, ապա մենք նկատի չունենք Նորառաքելական եկեղեցին որպես մարդկանց կողմից ստեղծված կրոնական կազմակերպություն։ Մենք նկատի ունենք Քրիստոսի եկեղեցին, որը Սուրբ Հոգու գործն է։ Այն սուրբ բան է, կատարյալ բան է՝ ստեղծված Սուրբ Հոգու կողմից։

Քրիստոսի այս եկեղեցին մկրտված հավատացյալների ժողովն է, դուք գիտեք դա, ովքեր հետևում են Քրիստոսին և խոստովանում նրան որպես Տեր։ Ա՛խ, ես կարող էի կես ժամ խոսել միայն այս մեկ նախադասության մասին՝ մկրտված հավատացյալները, ովքեր հետևում են Տիրոջը և խոստովանում նրան որպես իրենց Տեր։ Սա է Քրիստոսի եկեղեցին։ Քանի որ դա շատ աստվածաբանական է, մի փոքր դժվար է հասկանալը, Պողոսն այն նկարագրելու համար օգտագործում է մի պատկեր, դա մի պատկեր է, որը բոլորը կարող են հասկանալ՝ Քրիստոսի մարմնի՝ պատկերը։ Նա ասում է՝ Այո, Քրիստոսը երկնքում է։ Եկեղեցին նրա մարմինն է երկրի վրա։ Այնպես որ, դա հեշտ է պատկերացնել։ Գլուխը՝ Քրիստոսը, երկնքում է։ Նրա մարմինը երկրի վրա է։

Եվ այսպես, Քրիստոսը շարունակում է իր գործը երկրի վրա իր մարմնի միջոցով։ Գլուխը երկնքում է, բայց նա շարունակում է իր փրկարար գործը մարմնի միջոցով։ Նա չի դադարեցրել ու ասել. «Լավ, ես իմ գործն արել եմ, ես ավարտել եմ, ես վերադառնում եմ Հոր մոտ, դուք շարունակեք»։ Ոչ, նա շարունակում է, որովհետև նա դեռ ներկա է իր Հոգու միջոցով։ Նա շարունակում է իր այն գործը, ինչ արել է, երբ երկրի վրա էր։ Նա այն իրականացնում է երկրի վրա իր մարմնի միջոցով։ Ի՞նչ արեց Հիսուսը, երբ երկրի վրա էր։ Նա բացահայտեց Աստծո էությունը։ Նա տեղեկացրեց իր սերը։ Նա տեղեկացրեց իր կամքը, իր գործությունը, իր փրկության ծրագիրը։ Սա առաջին բանն էր, որ նա արեց, երբ երկրի վրա էր։ Եվ հետո, նա մեղավորներին կոչ արեց դարձի գալու և հրավիրեց նրանց հետևել իրեն։ Սա երկրորդ կետն էր։ Նա նաև հոգ էր տանում աղքատների, հիվանդների, կարիքավորների մասին։ Եվ նա օգնում էր նրանց։ Նա ուզում էր օգնել նրանց՝ ազատվելու իրենց տառապանքներից։ Նա

նաև գնաց մեղավորների մոտ և ասաց նրանց՝ Դու մեղավոր ես, բայց Աստված սիրում է ձեզ։ Եվ նա ցույց տվեց մեղավորներին, որ Աստված սիրում է նրանց, և նա բարեխոսեց նրանց համար։ Նույնիսկ նրանց համար, ովքեր դարձի չէին եկել։ Նա սիրում էր նրանց և ապացուցում, որ Աստված սիրում է նրանց, իսկ ինքը միջնորդում էր նրանց համար։ Եվ վերջապես, հինգերորդ կետը՝ նա հավաքեց իր աշակերտներին։ Նա ուզում էր, որ նրանք մեկ լինեն։ Դա էր Հիսուս Քրիստոսի գործը, երբ նա երկրի վրա էր։ Հիմա նա երկնքում է, բայց շարունակում է իր գործը երկրի վրա։ Նա շարունակում է իր փրկարար գործը իր մարմնի միջոցով, Քրիստոսին հետևող հավատացյալների համայնքի միջոցով, ովքեր խոստովանում են նրան որպես իրենց Տեր։

Իսկ այս եկեղեցին՝ Դա մենք ենք։ Մեր խնդիրն է կատարել այն գործը, որը Հիսուսը կատարեց, երբ երկրի վրա էր այսօր, այստեղ՝ այս վայրում, այն վայրում, որտեղ մենք ապրում ենք։ Եվ այսպես, Հիսուս Քրիստոսի փրկարար գործը երկրի վրա կարող է՝ զգացվել Քրիստոսի մարմնի՝ եկեղեցու միջոցով։ Եվ մենք պետք է հոգանք, որ մարդիկ գիտակցեն, որ այս փրկարար գործը տեղի է ունենում։ Մենք կկիսվենք Աստծո սիրով մարդկանց հետ։ Եվ մենք կոչ ենք անում նրանց ապաշխարեք, խնդրում եմ հետևեք Քրիստոսին։ Մենք փորձում ենք օգնել տառապողներին։ Մենք փորձում ենք օգնել հիվանդներին և միախառնել նրանց։ Մենք ուզում ենք, որ մեղավորները իմանան, որ Աստված սիրում է նրանց, նույնիսկ եթե նրանք մեղավոր են։ Եվ նույնիսկ եթե դու չես հավատում, նույնիսկ եթե դու չես ապաշխարում, մենք աղոթում ենք քո փրկության համար։ Եվ մենք շարունակում ենք Հիսուս Քրիստոսի գործը։ Մենք նպաստում ենք նրա ժողովրդի միասնությանը։ Սա Քրիստոսի մարմինն է։ Սա նրա առաքելությունն է։

Այս մարմինը երկրի վրա է, ինչպես Հիսուս Քրիստոսն էր երկրի վրա։ Սա նաև նշանակում է, որ դրա հետևում կա մեկ այլ իմաստ։ Դա նշանակում է, որ Քրիստոսի մարմինը՝ մենք, նույնպես զգում ենք նույն բաները, ինչ Հիսուսը զգաց երկրի վրա։ Եվ հիշեք, երբ կարդում եք Ավետարանները, Հիսուս Քրիստոսը երբեմն թվում էր շատ հզոր։ Նա մեծ հրաշքներ էր գործում։ Եվ նա շատ հաջողակ էր։ Հարյուրավոր, հազարավոր մարդիկ հետևում էին նրան և լսում նրան։ Շատ հզոր էր նա։ Նրան հարգում

Էին, հիանում նրանով: Իսկ հետո, այլ վայրերում կամ այլ դրվագներում նա երևում էր չափազանց թույլ: Նրան քննադատում էին: Նրան մերժում էին: Նրան լքում էին: Ոչ ոք նրան չէր հետևում: Նույնիսկ նրա աշակերտները հեռացան: Եվ նա նույնիսկ չէր կարողանում պաշտպանել իրեն: Որոշ տեղերում, որոշ դրվագներում նա շատ ուժեղ էր: Այլ օրերին, այլ վայրերում՝ շատ թույլ: Բայց մենք բոլորս գիտենք, որ, ըստ էության, նա բացարձակապես ուժեղ էր: Սակայն, նրա ուժը նրա կատարած հրաշքների քանակի մեջ չէր: Նրա ուժը իր աշակերտների քանակի մեջ չէր: Ո՞րն էր նրա ուժը: Նրա ուժը Աստծո հանդեպ նրա սերն էր, նրա հավատարմությունը Աստծուն, նրա հնազանդությունը: Եվ այս հնազանդությունը, այս հավատարմությունը, այս սերը հնարավոր դարձրին նրա համար մեռելներից հարություն առնելը և Աստծո արքայություն մտնելը:

Դա էր նրա ուժը: Նայեք Քրիստոսի մարմնին այսօր՝ Քրիստոսի եկեղեցուն: Կրկին, դա Նորառաքելական եկեղեցին չէ որպես կազմակերպություն: Խոսքը հավատացյալների, փրկության գործի մասին է: Երբեմն, որոշ տեղերում, այն թվում է չափազանց ուժեղ: Հիշեք անցյալի մասին հրաշալի զարգացում: Տարեկան հազարավոր և ավելի կնուսքներ: Անդամների թվի բռնկում: Եվ որոշ երկրներում այդքան շատ անդամներ:

Նորառաքելական Եկեղեցին հարգված է: Քրիստոնեական հավատքը հարգված է: Քրիստոնյաները հարգված են: Եվ նրանք մեծ ազդեցություն ունեն հասարակության մեջ: Օ, այն շատ ուժեղ է թվում: Այլ պահերի և այլ

վայրերում Քրիստոսի եկեղեցին, կամ այն, ինչ մենք կարող ենք տեսնել Քրիստոսի եկեղեցուց, չափազանց թույլ է թվում: Ոչ մի հաջողություն: Մարդիկ այլևս չեն հետաքրքրվում Ավետարանով: Որոշ վայրերում մարդիկ, քրիստոնյաները, հալածվում են պարզապես այն պատճառով, որ հավատում են Քրիստոսին և հետևում են նրան: Նույն պատմությունն է: Երբեմն շատ թույլ է որոշ տեղերում, երբեմն շատ ուժեղ է մյուսներում: Բայց իրական ուժը ազդեցությունը չէ, անդամների թիվը չէ, փողը չէ: Քրիստոսի ճշմարիտ եկեղեցու ուժը, հավատարիմ հավատացյալների ուժը, ովքեր Քրիստոսին իրենց Տեր են խոստովանում, նրանց հավատարմությունն է, Քրիստոսի հանդեպ սերը, հնազանդությունը: Եվ քանի որ նրանք Քրիստոսին հետևում են մինչև վերջ, քանի որ հավատարիմ են մնում, քանի որ հարգում են Քրիստոսի օրենքը, այն է՝ սիրեք Աստծուն և ձեր մերձավորին, ապա նրանք կապրեն հարությունը: Սա է նրանց ուժը:

Եվ այսպես, առաքյալների առաքելությունը, առաքելոց ծառայության առաքելությունը ամբողջ աշխարհում պարզապես մեր եկեղեցու անդամների թիվը մեծացնելը չէ: Այն չի նշանակում դառնալ ամենահարուստը: Վա՛յ, նրանք փող ունեն: Այն չի նշանակում դառնալ ամենաազդեցիկը: Առաքյալների առաքելությունն է հավատացյալներին սովորեցնել Ավետարանին հետևելը: Անել այն, ինչ Հիսուսը պատվիրել է մեզ անել: Սա է առաքելոց ծառայության իրական առաքելությունը: Կրկին, Քրիստոսի եկեղեցու ուժը չի կայանում անդամների թվի, հարստության, ֆինանսական հարստության, աշխարհում ազդեցության, մասնակցության կամ

որն է այլ բանի մեջ: Եվ առաքելոց ծառայության ուժը չի կայանում նրա հաջողության մեջ: Այն սիրո, հավատքի և հնազանդության մասին է: Առաքյալները ուղարկվում են մեզ սովորեցնելու կատարել Աստծո կամքը: Եվ այդ պատճառով Պողոսն ասում է, որ Քրիստոսը մարմնի գլուխն է, քանի որ գլուխն է որոշում, թե ինչ պետք է անի մարմինը: Որոշումները կայացնում է Հիսուս Քրիստոսը, և սա շատ կարևոր հետևանքներ ունի Քրիստոսի մարմնի Քրիստոսի եկեղեցու համար: Քրիստոսի ճշմարիտ եկեղեցին պետք է կատարի Հիսուս Քրիստոսի կամքը: Հիսուսը եկավ և ասաց. «Ես եկել եմ ձեզ հավիտենական կյանք տալու: Իմ թագավորությունը այս աշխարհից չէ»: Նա շատ հստակ ասաց դա: Դժբախտաբար, շատ քրիստոնյաներ մոռացել են սա: Ես սա շատ լուրջ եմ ասում: Ոչ ոք չի կարող պնդել, որ կառավարում է երկիրը Հիսուս Քրիստոսի անունով: Ոչ ոք չի կարող ձևացնել, թե պատերազմ է գնում Հիսուս Քրիստոսի անունից: Ոչ ոք: Ոչ ոք չի կարող օգտագործել Հիսուս Քրիստոսի Ավետարանը բռնությունն ու ատելությունը արդարացնելու համար: Ես ուզում եմ սա շատ հստակ դարձնել, քանի որ մենք ապրում ենք մի ժամանակներում, երբ մարդիկ խառնում են ամեն ինչ: Քրիստոսի եկեղեցու գլուխը Քրիստոսն է: Նա է որոշում, թե ինչ կլինի, ինչ պետք է անի Քրիստոսի եկեղեցին: Եվ նա ասում է. «Իմ թագավորությունը այս աշխարհից չէ»: Չեք կարող կառավարել Քրիստոսի անունից: Չեք կարող պատերազմել և ձևացնել, թե Հիսուսն է ուղարկել: Եվ

չեն կարող արդարացնել պատերազմը, բռնությունը և ատելությունը Ավետարանով: Սա մեկ կետն է:

Երկրորդ կետը՝ կան այնքան շատ քրիստոնյաներ, ովքեր ցանկանում են օգտագործել Ավետարանը հարստանալու համար: Դուք գիտեք բարեկեցության Ավետարանի թեզը: Այսօր շատ տարածված է: Եթե աղոթեք, եթե հավատաք, եթե զոհաբերություններ անեք, դուք կդառնաք հարուստ, և ձեր բոլոր խնդիրները կլուծվեն: Որտեղ է դրա մասին ասվում Աստվածաշնչում: Չգիտեմ, մենք պետք է ունենանք այլ Աստվածաշունչ: Հիսուսն ասում է. «Դուք չեք կարող ծառայել և՛ Աստծուն, և

փողին»: Դա չի աշխատում: Նա չի ասում. «Ես եկա, որպեսզի բոլոր աղքատները հարստանան»: Նա նաև չի ասում. «Ես եկա, որպեսզի բոլոր հարուստները աղքատանան»: Ոչ, նա պարզապես ասում է. «Ես եկա, որ ձեզ հավիտենական կյանք տամ»: Նա չէր ուզում լուծել երկրի վրա եղած բոլոր խնդիրները: Նա նույնացավ աղքատների հետ: Հիշե՛ք, Հիսուս Քրիստոսը նույնացավ աղքատների, հիվանդների, մերժվածների, մեղավորների հետ: Սա է Ավետարանը: Սա նշանակում է, որ մենք չենք կարող պարզապես օգտագործել Ավետարանը երկրային գործերի համար: Սա նշանակում է, որ պարտադիր չէ երկրային հարստությունը օրհնություն ստանալու համար: Սա նաև նշանակում է, որ հարստությունը չի խանգարում ձեր փրկվելուն: Սա նաև նշանակում է, որ աղքատությունն անեծք

Առաքյալների միսիան հավատացյալներին Ավետարանին հետևելը ուսուցանելն է:

Ձախում՝ Հելգե Մուչլերը ձեռնադրվում է գլխավոր առաքյալ Աշուն՝ Գլխավոր առաքյալ Հելգե Մուչլերը հրաժեշտ է տալիս հանգստի գնացող իր նախորդին Ժան-Լյուք Շնայդերին

չէ։ Դա նաև նշանակում է, որ աղքատությունը փրկության երաշխիք չէ։ Քանի որ դու աղքատ ես, կփրկվես, ոչ, փրկությունը դրա հետ պարզապես կապ չունի։ Փրկվելու համար դու պետք է հետևես Քրիստոսին և կատարես Աստծո կամքը։ Հիսուսն ամփոփում է Աստծո կամքը. «Սիրիր Աստծուն և սիրիր քո մերձավորին»։ Եղբայրներ և քույրեր, սա է Ավետարանը։

Եվ սա Քրիստոսի եկեղեցու խնդիրն է։ Քրիստոսի եկեղեցու գլխի կամքը չէ նաև այն, որ մեղավորները պատժվեն կամ մեղավորները ստիպված լինեն փոխվել և դարձի գալ։ Հիսուսը երբեք ոչ մեկին չի ստիպել։ Եկեղեցու խնդիրը մեղքերի հիերարխիա հաստատելը չէ, օրինակ, այս մեղքերը շատ ծանր են, դրանք մահացու են, իսկ մյուսներն այնքան էլ ծանր չեն։ Իսկ իմ մեղքերը դրանք ընդհանրապես ծանր չեն։ Առաքելոց ծառայության խնդիրը չէ, Քրիստոսի եկեղեցու խնդիրը չէ մեղքերի հիերարխիա հաստատելը։ Քրիստոսը ցանկանում է, որ մենք սիրենք մեղավորներին և օգնենք նրանց փրկվելու։ Մեղավորի դարձը Աստծո և մեղավորի միջև հարց

է։ Մենք չենք կարող պարտադրել փրկությունը։ Մենք չենք կարող պարտադրել դարձը, և չենք էլ ուզում։ Քրիստոսը գլուխն է։ Եվ, անշուշտ, բոլոր անդամները՝ հավատացյալները, մենք այս մարմնի անդամներն ենք։ Մենք գիտենք այս պատկերը։

Մենք լսել ենք դրա մասին։ Մարմնի անդամները բոլորը շատ տարբեր են։ Կան մեծեր, փոքրեր, հարուստներ, աղքատներ, շատ խելացիներ, մյուսները քիչ են խելացի։ Սա փաստ է։ Անդամները շատ տարբեր են։ Բայց այն, ինչ Պողոսն ասում է Քրիստոսի մարմնի այս պատկերով, այն է, որ յուրաքանչյուրի կարիքը կա։ Եվ Քրիստոսի եկեղեցու անդամների այս բազմազանությունը Աստծո կամքն է։ Դա պատահական չէ։ Լավ, մենք պետք է լեզու գտնենք, քանի որ նրանք բոլորը տարբեր են։ Ոչ, ոչ, ոչ։ Դա Աստծո կամքն է։ Սա է մարմնի այս պատկերացման իմաստը։ Նրանք միտումնավոր ունեն տարբեր շնորհներ, տարբեր առաքելություններ, տարբեր առաջադրանքներ։ Նրանք բոլորովին տարբեր են։ Կան ուժեղներ։ Եվ կան թույլեր։ Այո, երբ մենք խոսում ենք ուժեղների և թույլերի մասին, ովքեր են թույլերը։ Դե, Քեյփթաունի տեսանկյունից թույլերը գտնվում են մյուս մայրցամաքներում։ Այո։ Դա վտանգ է մեր եկեղեցու համար՝ որպես Նորառաքելական

եկեղեցի: Եվ հոգևոր իմաստով՝ դա վտանգ է Քրիստոսի եկեղեցու համար: Յուրաքանչյուրն այլ ըմբռնում ունի այս թուլության վերաբերյալ: Կարող է անկեղծորեն խոսել:

Ումանք ասում են. «Օ՛, Եվրոպայում նրանք այնքան թույլ են, որովհետև նրանց անդամների թիվը նվազում է: Եվրոպական հավատքը նվազում է: Նրանք թույլ են: Մենք ուժեղ ենք»: Եվ գուցե Եվրոպայում նրանք ասում են. «Օ՛, Եվրոպայից դուրս որոշ երկրներում նրանք այնքան թույլ են հասկանում Ավետարանը, աստվածաբանությունը, որ նրանք նույնիսկ չեն կարողանում բացատրել Երրորդությունը - այնքան թույլ է հասկացողություն: Նրանք թույլ են»: Եվ նրանք հանդուրժում են սա, և նրանք հանդուրժում են այն: Եվ այս բաները տեղի են ունենում եկեղեցում: Նրանք թույլ են: Վստահեք իմ փորձին: Մենք բոլորս՝ առանց բացառության, թույլ ենք մեկի աչքում: Մենք բոլորս: Միշտ կա մեկը, ով մտածում է. «Սա թույլ է: Ես ուժեղ եմ»: Բայց Քրիստոսի համար կարևորը հենց այն է, թե ինչպես ենք մենք վերաբերվում թույլերին: «Ինչ որ անում եք իմ այս եղբայրներից և քույրերից ամենափոքրներից մեկի համար, անում եք ինձ համար»: Եղբայրներ և

քույրեր, ներողություն եմ խնդրում մի փոքր լուրջ լինելու համար: Բայց եկեղեցու ապագայի համար շատ կարևոր է, որ մենք գիտակցենք, որ ումանք որոշ մարդկանց թույլ են համարում, իսկ վերջիններս նրանց: Ես նույնիսկ չեմ քննարկում, թե ով է ճիշտ, և ով է սխալ: Ես պարզապես ասում եմ մեզ բոլորիս՝ Հիշե՛ք, թե ինչ ասաց Հիսուսը. «Ինչ էլ որ անում եք իմ այս եղբայրներից ու քույրերից ամենափոքրներից մեկի համար, այսինքն՝ նրա համար, ով շատ թույլ է ձեր աչքում, այնպես, ինչպես վարվում եք նրա հետ, ինչ էլ որ անում եք նրա համար, անում եք ինձ համար»: Սա կարևոր է մեր եկեղեցու ապագայի և միասնության համար: Այն ձևը, որով մենք վարվում ենք թույլերի հետ, վկայում է Քրիստոսի ներկայության մասին մեր եկեղեցում: Այն ձևը, որով մենք վարվում ենք թույլերի հետ մեր մեջ, բացահայտում և վկայում է Քրիստոսի ներկայության մասին մեր մեջ: Խնդրում եմ, պահեք այս միտքը ձեր սրտերում և հոգիներում, նաև ապագայի համար:

Մարմնի անդամների թուլություններն ու բազմազանությունը չեն խանգարի մարմնի լիակատար ավարտին: Սուրբ Հոգին կշարունակի գործել և կհասցնի իր գործը ավարտին: Անշուշտ, մենք այսօր չենք կարող տեսնել այս ավարտը: Ամեննին էլ ոչ, քանի որ կատարելությունը տեսանելի չէ: Ամենուրեք մենք տեսնում ենք խեղճ մեղավորներ: Բայց մենք գիտենք, որ Սուրբ Հոգին անում է կատարյալ գործ, և որ նա կավարտի իր փրկագործությունը, և որ Քրիստոսի հարսնացուն պատրաստ կլինի: Ի՞նչն է կարևոր քեզ համար, ինձ համար: Մեր հավատարմությունը, մեր սերը, մեր հնազանդությունը այստեղ և հիմա, այն պայմաններում, որոնցում մենք ապրում ենք: Կարևորն այն է, թե ինչպես ենք մենք վերաբերվում մեղավորներին, թույլերին, մեր մերձավորներին: Նրանք, ովքեր հետևում են Քրիստոսին և խոստովանում են նրան որպես իրենց Տեր, կապրեն հարությունը:

Հիմնական մտքեր

Եկեղեցին երկրի վրա վկայում է Քրիստոսի ներկայությունը: Եկեղեցու անդամները միաբանված են Քրիստոսով և ծառայում են միմյանց: Սուրբ Հոգին եկեղեցին նախապատրաստում է Քրիստոսի գալստյանը:

| Աստծո սեղանի մոտ դեռ տեղ կա

Պատկերացրու, որ դու մոտենում ես տոնական զարդարված մի սեղանի և թվում է, թե բոլոր տեղերը զբաղված են: Դու նայում ես շուրջդ, մի փոքր հապաղում ես և հարցնում քեզ՝ Այստեղ ընդհանրապես տեղ կա՞ ինձ համար:

Հենց այդ պատկերին է անդրադարձել գլխավոր առաքյալ Հելգե Մուչլերը 2026-ի մայիսի 31-ին Շթենդալում / Գերմանիա/ տեղի ունեցած ժամերգության ժամանակ, որը նրա առաջին ժամերգությունն էր՝ որպես գլխավոր առաքյալ:

Սուրբ Երրորդության սեղանի մոտ

Հոգեգալուստից մեկ շաբաթ անց եկեղեցին տոնում է Երրորդության տոնը:

Երրորդություն Աստծո միասնությունը գլխավոր առաքյալն ամփոփեց Հիսուսի խոսքերով՝ „Դու իմ մեջ ես և ես՝ քո մեջ,“: Հայրը, Որդին և Սուրբ Հոգին՝ տարբեր են, սակայն, կատարյալ ձևով միասին՝ մոտիկությամբ, վստահությամբ, վերաբերմունքով և սիրով: Պատկերավոր դարձնելու համար նա՝ վկայակոչեց Երրորդության ծանոթ պատկերը՝ երեք կերպար մեկ սեղանի շուրջ՝ խաղաղությամբ դարձած մեկը մյուսին, կենտրոնում նշխարամանը: Եվ վճռական հայացքը դեպի սեղանի ազատ կողմը՝ „Այնտեղ դեռ տեղ կա,“:

„Նրանք էլ են ուզում մեր մեջ լինել,“

Հիսուսն աղոթում է ոչ միայն իր աշակերտների և առաքյալների համար, այլ նաև „մեզ բոլորիս համար, քեզ և ինձ համար, որտեղ էլ դու այդ պահին լինես, Հիսուս Քրիստոսը խնդրում է քեզ համար,“: Ամենամեծ խոստովանությունը սա է՝ Ոչ ոք դուրս չի մնում այդ աղոթքից:

„Քեզ համար տեղ կա սեղանի շուրջը, և ինձ համար, և մեզ բոլորիս համար՝ որպես համայնք: Քաղի Աստված սեր է և սերը մղում է նրան, որ սեղանի մոտ ազատ տեղ մնա,“: Հենց այդ է ուզում Հիսուս Քրիստոսը, որ մարդիկ ոչ միայն արտաքինից տեսնեն Աստծուն, այլ նրա հետ միասնության մեջ լինեն:

Ինչպե՞ս կարելի է մոտենալ այդ սեղանին: Գլխավոր առաքյալը նշում է Աստծո հրավերի մասին նրա խոսքի միջոցով, ջրով և Հոգով վերստին ծնվելով և Սուրբ Հաղորդությամբ՝ որպես ուտելիք և խմելիք այս սեղանի մոտ: Աստված՝ բոլորիս համար հրավիրատուն է գրել, այն է՝ „Արի և նստիր սեղանի մոտ,“:

Երգչախումբը ապահովում է պատարագի երաժշտական նվագակցությունը:

Մարդը չի վաստակում այդ միասնությունը: Հավատալը նշանակում է վստահել և նստել:

„ Որ նրանք բոլոր միասին լինեն,,

Հիսուսի երկրորդ խնդրանքը այսպես է հնչում՝ „ որ նրանք բոլոր միասին լինեն,, Երբ „ բոլորը,, - այսպես է մեկնաբանում գլխավոր առաքյալը, նկատի ունենալով իսկապես բոլորին՝ „ Կան թույլեր և ուժեղներ, մեծեր և փոքրեր, հարուստներ և աղքատներ: Կան առաջադեմներ և պահպանողականներ, Թող բոլորը միասին լինեն,,:

«Մենք չպետք է և պարտավոր չենք բոլորս նույն կերպ մտածել և զգալ, կիսել նույն տեսակետը կամ անձնապես ընկերություն անել: Սա բոլորովին էլ դա չէ նշանակում»: Միասնությունը առաջանում է այնտեղ, որտեղ տարբեր մարդիկ միավորվում են մեկ սիրո և մեկ նպատակի շուրջ՝ Քրիստոսի գալուստը:

Սակայն, իրականությունը հաճախ այլ է: Գլխավոր առաքյալ Մուչլերը խոսեց նաև սեղանի շուրջ խաթարված միասնության մասին. «Հարաբերությունները խաթարվել են Ադամից և Եվայից ի վեր»: Նման խաթարումները դրսևորվում են ինքն իր հետ, մերձավորի հետ և Աստծո հետ հարաբերություններում՝ երբ մարդիկ իրենք իրենց անարժան են համարում, ուրիշներին ներքնապես հեռացնում են իրենցից կամ Աստծուն դուրս են մղում իրենց կյանքից:

Վերադարձի ճանապարհը չի սկսվում մարդկային նվաճումներով, այլ Քրիստոսի խաչի մոտ: Այնտեղ Աստված բացահայտում է իրեն որպես սիրող: Այնտեղ հաշտությունը հնարավոր է դառնում:

«Աստված է, Հիսուս Քրիստոսն է, որ ցանկանում է աթոռը վերադարձնել սեղանի շուրջ՝ հանուն միասնության»:

«Որպեսզի աշխարհը հավատա»

Հիսուսի երրորդ խնդրանքը նրա հայացքը դեպի դուրս է ուղղում. «որպեսզի աշխարհը հավատա»: Աշխարհը բնութագրվում է անվստահությամբ, վախով, հեռավորությամբ և խաթարված հարաբերություններով: Եվ այնուամենայնիվ, մարդկության մեջ խորը կարոտ է ժամում. «... քանզի սա մեզ կապում է որպես մարդիկ, սա մեր մարդկային բնույթն է՝ մեր տեղը կրկին գրավելու և խաղաղություն ունենալու կարոտը»: Վստահությունը կարող է աճել, երբ մարդիկ զգում են, որ համայնքում՝ չնայած բոլոր թերություններին, սեղանի շուրջ իսկական միասնություն կա, միասնություն, որը պահպանվում է Աստծո սիրով:

Մի օր սեղանի շուրջ կատարյալ միասնություն կլինի Աստծո հետ, ողջերի և մեռյալների հետ, չքողարկված և կատարյալ ուրախությամբ: «Մենք կտեսնենք Աստծուն, որովհետև կճանաչենք, թե որքան գեղեցիկ է Աստված»:

Մինչ այդ, հրավերը ուժի մեջ է՝ սեղանը պատրաստ է, տեղը ազատ է, և Քրիստոսը աթոռը առաջ է բերում:

Հիմնական մտքեր

Հովհաննես 17, 20, 21

Սակայն միայն նրանց համար չէ, որ աղաչում եմ, այլև նրանց խոսքի միջոցով բոլոր ինձ հավատացողների համար, որպեսզի ամենը մի լինեն, ինչպես դու, Հայր, իմ մեջ և ես՝ քո մեջ, որպեսզի նրանք էլ մեր մեջ լինեն, և որպեսզի աշխարհն էլ հավատ, թե դու ուղարկեցիր ինձ:

Աստված սեր է Հոր, Որդու և Սուրբ Հոգու կատարյալ միասնության մեջ: Իր քահանայական աղոթքում Հիսուսը խնդրում է, որ մենք ներգրավվենք այս սիրո մեջ, որպեսզի մենք բոլորս միասին լինենք, և որ աշխարհը տեսնի և հավատա դրան:

ՄԱՆԿԱԿԱՆ ԱՆԿՅՈՒՆ

ՍԵՆԵԿԱՊԵՏԸ ԵԹՈՎՊԻԱՅԻՑ

Մի օր մի հրեշտակ մոտեցավ Փիլիպոսին, ով Երուսաղեմի համայնքի սարկավարգ էր և ասաց նրան., Գնա այն ճանապարհով, որը Երուսաղեմից տանում է դեպի հարավ.,:

Փիլիպոսը լսեց: Դա մի ամայի տաարծք էր: Ճանապարհին նա մի կառք տեսավ, որի մեջ նստած էր մի կարևոր մարդ Եթովպիայից, մի սենեկապետ, այսինքն՝ մեկը, որը պատասխանատու է թագաուհու գաճարանի համար: Գանձապետը Երուսաղեմում էր գտնվում աղոթելու համար, իսկ այժմ վերադառնում էր իր երկիրը:

Սուրբ Հոգին

Փիլիպոսին ասում է. „Մոտեցիր այդ կառքին և մնա նրա մոտ.,: Փիլիպոսը այդպես էլ անում է: Նա լսում է, թե ինչպես է այդ մարդը բարձր կարգում Եսայի մարգարեի գիրքը: Այդ ընթացքում նա գառան նման լուռ էր:

Փիլիպոսը հարցնում է. „Դու հասկանո՞ւ մ ես այն, ինչ կարդում ես.,: Սենեկապետը պատասխանում է. „Ինչպե՞ս պետք է ես հասկանամ, եթե ինձ դա ոչ մեկը չի բացատրում.,:

Փիլիպոսը բարձրանում է կառքը և նստում այդ մարդու կողքին: Նա բացատրում է նրան, որ մարգարեն խոսում է Հիսուսի մասին: Գանձապետը ուշադիր լսում է: Փիլիպոսը նրան պատմում է այն, ինչ Հիսուսը սովորեցրել էր մարդկանց:

Երբ նրանք շարունակեցին
 ճանապարհը, անցան մի լճակի մոտով:
 Այդ մարդը նրան ցույց տվեց ջուրը և
 ասաց., Կարո՞ղ ես ինձ մկրտել.: Երկուսն
 էլ մտան ջուրը և Փիլիպոսը մկրտեց սենեկապետին:
 Երբ նրանք դուրս եկան ջրից, Փիլիպոսը հանկարծ
 անհետացավ: Աստված նրան մեկ այլ տեղ տարավ:
 Սենեկապետը այլևս չտեսավ Փիլիպոսին, սակայն
 շատ ուրախացավ այդ հանդիպման համար և
 երջանիկ շարունակեց ճանապարհը դեպի տուն:

ԱՅՑԵԼՈՒԹՅՈՒՆ ՌՈՒՍԼԱՆԻՆ՝ ԱԼՄԱԹԻՈՒՄ / ՂԱԶԱԽՍՏԱՆ/

Ես Ռուսլանն եմ, իսկ նա իմ փոքր քույր Սոֆյան է։ Մենք ապրում ենք Ալմաթիում, սա Ղազախստանի ամենամեծ քաղաքն է, որը գտնվում է Ռուսաստանից դեպի հարավ։ Ղազախերենին զուգահեռ շատ մարդիկ խոսում են նաև ռուսերեն։

Վերջերս Սոֆյան և ես ունեցանք փոքր քույր, անունը՝ Ալիսա։

Այստեղ դուք տեսնում եք իմ ընտանիքը։ Ես տասը տարեկան եմ և դպրոց եմ գնում։ Ամենաշատը սիրում եմ մաթեմատիկան, արվեստը, սպորտը և պատմությունը։ Դրանից բացի, սիրում եմ աշխարհագրությունը և հաճույքով եմ սովորում քաղաքների ու նրանց տեսարժան վայրերի մասին։ Սոֆյան հաճախում է երկրորդ դասարան։ Հայրս աշխատում է բանկում, իսկ մայրս հոգում է մեզ՝ երեխաներիս համար։

Հայրիկիս հետ հաճույքով սպորտով եմ զբաղվում։ Ես սիրում եմ սեղանի և համակարգչային խաղեր։ Երբեմն ամբողջ ընտանիքով գնում ենք կինո և երեկոյան ընթրում խարույկի շուրջ։ Ես սիրում եմ, երբ բոլորս միասին ենք լինում։ Բացի այդ, ես հաճախ բնության գրկում եմ լինում և ուսումնասիրում եմ կենդանիներին։ Ես սիրում եմ կենդանիներ։

Ես սիրում եմ վերմիշել:
Ղազախական ռեստորաններում
հաճախ ձեռքով պատրաստածն է
լինում:

Ղազախստանում տարբեր
ժողովուրդներ են ապրում, որոնք
ընկերանում են միմյանց հետ: Մեր մշակույթը շատ բան է
վերցրել հարևան երկրներից՝ Չինաստանից, Մոնղոլիայից,
Ղրղզստանից և Ռուսաստանից: Ղազախական ավանդույթ
է երգի մրցույթ Այթիյսը, որի ժամանակ իրար դեմ են
կանգնում երկու իմպրովիզացիա անող բանաստեղծ և
երգիչ, նվագում են ավանդական գործիք, որը կոչվում է դոմբրա,
իսկ մասնակիցներն իրար անմիջապես պատասխանում են
հանգավորված տողերով:

Ես հպարտ եմ Ղազախստանում ապրելու համար: Մեր երկիրը
հսկայական է և ունի ամբողջովին տարբեր բնաշխարհ: Արևմուտքում և
հյուսիսում ավելի շատ գտնվում են հարթ տափաստաններ, դրան հակառակ՝
հարավ-արևելքում և հյուսիս-արևելքում
գտնվում են բարձր լեռներ, որոց միջև
գետեր և լճեր կան:

Ես հավատում եմ Աստծուն և այն բանին,
որ նա միշտ ինձ հետ է: Ամեն կիրակի
իմ ընտանիքի հետ գնում եմ եկեղեցի:
Հավատացյալ քույր-եղբայրների շրջանում
միշտ ջերմ և հյուրընկալ է:

Ավելին, քան պարզապես ընթացակարգ՝ Սուրբ Հաղորդություն

Ապաշխարությունից, Տերունական աղոթքից և մեղքերի թողությունից հետո ուշադրությունը կենտրոնանում է ժամերգության գագաթնակետի՝ Սուրբ Հաղորդության վրա: Առաքելական շրջափերականի երկրորդ մասը բացատրում է, թե ինչու են զոհաբերության աղոթքը, հացի և գինու առանձնացումն ու ընդունումը շատ ավելին, քան պարզապես ֆիքսված ընթացակարգեր, և թե ինչպես է այս արարողության ընթացքում Քրիստոսը հանդիպում իր համայնքին:

Այսպես կոչված զոհաբերության աղոթքը ժամերգության շրջանակներում երկրորդ ինքնաբերական աղոթքն է: Այն արտասանվում է մեղքերի թողությունից հետո և Սուրբ Հաղորդության իրական տոնակատարությունից առաջ: Զոհաբերության աղոթքը կենտրոնանում է Հիսուս Քրիստոսի զոհաբերության և նրա հետ կապված փրկության օրհնությունների վրա: Այս ամենի համար կարելի է ուղղակի շնորհակալություն հայտնել Որդի Աստծուն, որը մարդացավ Հիսուս Քրիստոսով, և Սուրբ Հոգուն, որը ներկայումս գործում է եկեղեցում:

Շնորհակալություն կարելի է հայտնել Հիսուս Քրիստոսին մեղքերի թողությունը և խորհուրդները հնարավոր դարձնելու համար՝ Գողգոթայի վրա

իր զոհաբերական մահվան միջոցով: Մենք կարող ենք շնորհակալ լինել, որ իսկապես զոջացող մարդկանց մեղքերը ներվում են: Այս պահին մենք կարող ենք նաև աղոթել, որ Սուրբ Հոգու միջոցով մենք կարողանանք ուժ ստանալ այսուհետ մեղքից խուսափելու, չարը հաղթահարելու և արժանապատվության հասնելու համար:

Շնորհակալություն է հայտնվում նաև եկեղեցու հիմնադրման և առաքյալների ծառայության համար, որի միջոցով Ավետարանը կարող է քարոզվել իր ամենամաքուր ձևով, և խորհուրդները կարող են առատորեն մատուցվել ողջերին ու մեռյալներին: Ավելին, մենք շնորհակալ ենք, որ կարող ենք տոնել Սուրբ Հաղորդությունը, որի ընթացքում մենք

ճաշակում ենք Քրիստոսի մարմինն ու արյունը մեր փրկության համար:

Սուրբ Հոգուն ուղղված խնդրանքը

Սուրբ Հոգու կանչը՝ էպիկլեզիսը, նույնպես պետք է իր տեղն ունենա զոհաբերական աղոթքում: Այն արվում է այն գիտակցությամբ, որ ոչ միայն խորհուրդները, և, հետևաբար, նաև Սուրբ Հաղորդությունն են սերտորեն կապված Սուրբ Հոգու հետ, այլև այն, որ քրիստոնյաների կյանքը պետք է ընթանա Հոգու իշխանության ներքո (Գաղատացիներին 5,18):

Սուրբ Հոգին Աստծո ներկայությունն է Քրիստոսի համբարձման և գալստյան միջև ընկած ժամանակահատվածում: Նա «մյուս Մխիթարիչն» է (Աջակցող), որը մեզ հիշեցնում է Հիսուս Քրիստոսի խոսքն ու գործը և դրանք ներկա դարձնում (Հովհաննես 14:26): Սուրբ Հոգին փառաբանում է Քրիստոսին (Հովհաննես 16:14), նա վկայում է և իրականացնում է նրա ներկայությունը եկեղեցում (ՆԱԵԴ 3.4.13): Այս առումով տեղին է, որ դավանաբանության մեջ ասվում է. «Եկեղեցին և Սուրբ Հոգին միասին են» ՆԱԵԴ 3.5.5.1):

Դավանաբանությունը Սուրբ Հաղորդության և Սուրբ Հոգու միջև եղած կապի վերաբերյալ նշում է հետևյալը. «Հացն ու գինին Սուրբ Հաղորդության համար առանձնացնելը հնարավոր է միայն այն պատճառով, որ Սուրբ Հոգին գործում է այս արարողության մեջ՝ այսպիսով, Սուրբ Հոգու գործությունը ստեղծում է աստվածային իրականություն մարդկային խոսքերի միջոցով: Իրապես գործող Հաղորդությունը Քրիստոսի մարմնի և արյան իրական ներկայությունը, տեղի է ունենում, երբ այն կրում է Սուրբ Հոգու գործությունը, և Հաղորդության տարրերի առանձնացումը կատարվում է առաքյալների կողմից տրված իշխանության հիման վրա» (ՆԱԵԴ 3.5.5.2):

Հետևաբար, զոհաբերական աղոթքում պետք է ուղղակիորեն դիմել Սուրբ Հոգուն և կանչել նրա գործությունը: Մինևս ժամանակ, Սուրբ Հոգուն պետք է խնդրել, որ բոլորը կարողանան արժանիորեն և իրենց փրկության համար ստանալ Սուրբ Հաղորդությունը: «Հիմա Տիրոջ սեղանը պատրաստ է»: Ձոհասեղանը այժմ այն

Նախապատրաստում և առանձնացում

Ձոհաբերության աղոթքից հետո հոգևորականը արտասանում է հետևյալ խոսքերը, որոնք ազդարարում են առանձնացման սկիզբը. «Հիմա

մենք տոնում ենք Սուրբ Հաղորդությունը»: Այս խոսքերը նաև հստակեցնում են, որ Սուրբ Հաղորդությունը միշտ համատեղ ճաշ է: Նրանք, ովքեր հավաքվել են Երրորդության Աստծո անունով, այժմ միասին տոնում են Սուրբ Հաղորդությունը, որում հարություն առած Տերն իսկապես ներկա է:

Նշխարամանների ծածկումը սովորաբար կատարվում է ոչ թե ծառայությունը մատուցողների կամ մատուցողուհիների կողմից, այլ այն քարոզչների կամ քարոզչուհիների կողմից, որոնք նախապես նշանակվել են այս առաջադրանքի համար: Եթե այլ քարոզիչներ կամ քարոզչուհիներ ներկա չեն, այս գործողությունը կարող են կատարել սարկավագները կամ սարկավագուհիները: Այս գործողության միջոցով Սուրբ Հաղորդության համար անհրաժեշտ բնական տարրերը հասանելի են դառնում: Բնական տարրերը հացը և գինին, արդեն առկա են: Դրան հաջորդում է հստակ հաստատումը սեղանն է, որի մոտ Հիսուսը իր համայնքի հետ նշում է Սուրբ ընթրիքը:

Սուրբ Հաղորդության ժամանակ Հիսուսի Գողգոթայի վրա կատարած զոհաբերությունը, ինչպես նաև Քրիստոսի մարմինն ու արյունը, ներկա են միայն այն դեպքում, երբ արարողությունը կատարում են լիազորված հոգևորականները: Առաքելական ծառայության անդամներից բացի լիազորություն ունեն միայն ձեռնադրված քարոզիչները կամ քարոզչուհիները:

Լիովին վավերական Հաղորդության մատուցման համար անհրաժեշտ են առաքելականությունից բխող իշխանությունը, հացի և գինու տարրերը և Հաղորդության բանաձևի արտասանությունը: Լեզվի ցանկացած սայթաքում չի վտանգում հաղորդության վավերականությունը ոչ հավատքի մեջ կասկածը, ոչ էլ հոգևորականի այլ մարդկային թուլությունները չեն խաթարում կամ վտանգում

Հաղորդության վավերականությունը: Հիսուս Քրիստոսը այս խորհրդի Տերն է՝ նա հաստատեց այն, լիազորություն տվեց այն մատուցողներին, Սուրբ Հոգին այժմ այս լիազորությունը դարձնում է գործող:

Բանաձևը և դրա իմաստը

Առանձնացման բանաձևը պարտադիր է բոլոր նորառաքելական Սուրբ Հաղորդության արարողությունների համար և հնչում է այսպես. «Հանուն Աստծո՝ Հոր, Որդու և Սուրբ Հոգու, ես սրբացնում եմ հացն ու գինին Սուրբ Հաղորդության համար և ներ եմ դնում Հիսուս Քրիստոսի միանգամյա, հավիտենական զոհաբերությունը: Որովհետև Տերը վերցրեց հացն ու գինին, շնորհակալություն հայտնեց և ասաց. «Սա է իմ մարմինը, որը տրվում է ձեզ համար: Սա նոր ուխտի է իմ արյունն է, որը հոսում է շատերի համար ի թողություն մեղքերի: Կերեք և խմեք: Արեք դա իմ հիշատակի համար: Քանզի ամեն անգամ, որ ուտում եք այս հացը և խմում այս գինին, տեղեկացնում եք Տիրոջ մահը, մինչ նրա գալը: Ամեն»:

Երեք մասից բաղկացած առանձնացման բանաձևը սկսվում է Երրորդություն Աստծո կանչով: Սա հստակեցնում է, որ ոչ թե սպասավորը կամ սպասավորուհին, այլ միայն Երրորդություն Աստվածն է հաղորդության գործող անձը: Հաջորդող ամեն ինչ տեղի է ունենում Աստծո կամքի համաձայն՝ Սուրբ Հոգու զորությամբ: Բաժանումը վերաբերում է «հացին և գինուն», որոնք միայն կարող են լինել Քրիստոսի մարմնի և արյան կրողները: Սրբազան արարողակարգային տարրերը և դրանց բնույթը նույնիսկ հավատքի առարկաներ են: Հավատքի յոթերորդ դրույթը

նշում է, որ Տիրոջ ընթրիքը «մատուցվում է անթիխմոր հացով և գինով» (ՆԱԵԴ 2.4.7): Հավատքի յոթերորդ դրույթը նաև նշում է, որ Հիսուսի կողմից Գողգոթայի վրա կատարված զոհաբերությունը Սուրբ Հաղորդության հիմքն է: Հիսուս Քրիստոսի մեկ անգամ մատուցած զոհաբերությունը ներկա է Տիրոջ ընթրիքի տոնակատարության մեջ այնպես, որ տոնակատարությանը մասնակցողները կարողանան համոզված տեղեկացնել Տիրոջ զոհաբերական մահը (ՆԱԵԴ 8.2.13):

Դրանից հետո մեջբերվում են Հիսուսի խոսքերը («Քանզի Տերը վերցրեց հաց ու գինի, զոհություն հայտնեց և ասաց») Սուրբ Հաղորդության հաստատման ժամանակ: Սուրբ Հաղորդության բանաձևի այս մասը հիմնված է Ա Կորնթացիներին 11,23–25-ի և Մատթեոսի 26,26–28 -ի վրա: Սուրբ Հաղորդության մեջ Քրիստոսի մարմինն ու արյունը ընդունվում են հացի և գինու մեջ: Զոհաբերության միջոցով հաստատվում է նոր ուխտ, որին կարող են մասնակցել բոլոր նրանք, ովքեր հավատում են Հիսուս Քրիստոսին և մկրտվում:

Հացի և գինու էությունը չի փոխվում առանձնացման և հաստատման խոսքերի արտասանության միջոցով: Փոխարենը, ավելացվում է Հիսուսի մարմնի և արյան էությունը (համակեցություն): Սուրբ Հաղորդության մեջ հացն ու գինին համապատասխանում են մարդկային բնույթին, իսկ մարմինն ու արյունը՝ Քրիստոսի աստվածային բնույթին: Հացն ու գինին Քրիստոսի մարմնի և արյան փոխաբերություններ կամ խորհրդանիշներ չեն՝ ընդհակառակը, Քրիստոսի մարմինն ու արյունը իսկապես ներկա են, այսինքն՝ Հիսուս Քրիստոսը մարմնապես ներկա է: Այս ներկայության եղանակը կոչվում է իրական ներկայություն (ՆԱԵԴ 8.2.12):

Հիսուսի խոսքերը՝ «Սա արեք իմ հիշատակի համար», ներառում են երկու ասպեկտ՝ դրանք հստակեցնում են, որ այս տոնակատարությունը միանգամյա իրադարձություն չէ, Հիսուսը հրահանգում է, որ դա կրկնեն: Հետևաբար, բոլոր եկեղեցիներում հանդիպող Սուրբ Հաղորդության տոնակատարության կրկնությունը չի բխում վաղ քրիստոնեական համայնքում ձևավորված ավանդույթից, այլ Հիսուսի պատվիրանից՝ Ընթրիքի հաստատման ժամանակ: Հիսուսի խոսքերը չեն նշում, թե որքան հաճախ պետք է տոնվի Սուրբ Հաղորդությունը: Երուսաղեմի առաջին համայնքը, ինչպես նշված է Գործքի 2,42, 46-ում, «, հարատևում էր առաքյալների ուսմունքի, Հաղորդության, հացի բեկման և աղոթքների մեջ»: Հետևաբար, կարելի է ենթադրել, որ Սուրբ Հաղորդության տոնակատարությունները տեղի են ունեցել համեմատաբար հաճախակի:

Միննույն ժամանակ, նշվում է, որ Սուրբ Հաղորդության յուրաքանչյուր տոնակատարություն հիշատակում է Սուրբ Հաղորդության հաստատումը և Հիսուսի զոհաբերական մահը: Այս պատճառով Սուրբ Հաղորդությունը նաև հիշատակի ճաշ է («հիշատակի ճաշ» տերմինի համար տե՛ս ՆԱԵԴ8.2.8):

Սուրբ Հաղորդության բանաձևի եզրափակիչ նախադասությունը (Ա Կորնթացիներին 11,26) խոսում է Սուրբ Հաղորդության նշանակության մասին նրանց համար, ովքեր մասնակցել են տոնակատարությանը: Այս նախադասությունը, հավանաբար, լրացում է Պողոս առաքյալից սկիզբ առած Սուրբ Հաղորդության ավանդույթին և նշում է. «Ով որ Սուրբ Հաղորդության մեջ ճաշակում է հացն ու զինին, խոստովանում է Հիսուսի մահվան փրկագործական նշանակությունը»: Հետագա հավելումը՝ «մինչև նա /Տերը/ կրկին գա», ցույց է տալիս, որ Սուրբ Հաղորդությունը, և դրա հետ մեկտեղ՝ բոլոր մյուս խորհուրդները, փրկության անհրաժեշտ միջոցներ են մինչև Քրիստոսի գալուստը:

Խորհրդի ընդունումը

Սուրբ Հաղորդության տարրերի առանձնացումից հետո, սպասավորը և մյուս հոգևորականները նախ հաղորդություն են ստանում: Սա հստակեցնում է, որ ծառայությունը և խորհուրդը իր համայնքին Տիրոջից տրված պարգևներ են:

Այնուհետև համայնքը հրավիրվում է Սուրբ Հաղորդություն ստանալու: «Տերը ձեզ հրավիրում է Սուրբ Հաղորդության» խոսքերով հստակեցվում է, որ Հիսուս Քրիստոսը նրանց կանչում է սեղանի շուրջ միասնության՝ ոչ թե սպասավորն է կանչում, այլ Տերն ինքը:

Առանձնացված նշխարը մատուցվում է քարոզչի կամ քարոզչուհու կողմից՝ «Քեզ է տրվում Հիսուսի մարմինն ու արյունը» խոսքերով: Ներկայացման բանաձևը ևս մեկ անգամ ընդգծում է, որ նշխարի հետ Հիսուսի իրական մարմինն ու արյունը տրվում են ստացողին: Հետևաբար, անհրաժեշտ է նշխարը հանձնել արժանապատիվ ձևով:

Երբ համայնքի անդամները միասին ընդունում են առանձնացված նշխարը, պարզ է դառնում, որ Սուրբ Հաղորդությունը նաև միասնության կերակուր է: ՆԱԵԴ 8.2.10-ը բացատրում է. «Սուրբ Հաղորդությունը միասնական ընթրիք է երեք առումներով՝ Սուրբ Հաղորդության տոնակատարության ժամանակ մարմնացած և փառավորված Աստծո Որդին նախ միասնություն է հաստատում իր առաքյալների հետ: Այս դեպքում վերստեղծվում է Սուրբ Հաղորդության հաստատման սկզբնական իրավիճակը: Հարություն առածը նաև միասնություն է հաստատում Սուրբ Հաղորդության մեջ այն հավատացյալի հետ, ով արժանիորեն և իր փրկության համար է մասնակցում ճաշին: Ավելին, Սուրբ Հաղորդության ժամանակ հավաքվածները միասնություն են կազմում միմյանց հետ»:

Սուրբ Հաղորդության ավարտը

Նշխարամանների ծածկումը խորհրդանշում է Սուրբ Հաղորդության ավարտը: Սուրբ Հաղորդության համար անհրաժեշտ տարրերը այլևս ներկա չեն: Սուրբ Հաղորդության բաղադրիչները այլևս չեն պարունակում Քրիստոսի մարմինն ու արյունը: Նվիրաբերված նշխարները սերտ կապի մեջ են Սուրբ Հաղորդության ողջ տոնակատարության ժամանակ և չեն կարող բաժանվել դրանից: ՆԱԵԴ 8.2.12-ը նշում է. «Նվիրաբերված նշխարում Քրիստոսի մարմինն ու արյունը մնում են ներկա մինչև նրանց ստացողներին հասնելը»: Այս նախադասությունը պետք է վերաբերի Սուրբ Հաղորդությանը մասնակցող կոնկրետ համայնքին, որի անդամները համարվում են նվիրաբերված նշխարի անմիջական ստացողներ:

Խմբագրական

Հրատարակիչ՝ Հելգե Մուչլեր, Իուրերլանդսթրասսե 243, 8051 Ֆյուրիխ/Շվեյցարիա
Ֆրիդրիշ Բիշոֆ ՄՊԸ հրատարակչություն, Ֆրանկֆուրտյան փողոց 233, 63263 Նոյ-Իզենբուրգ / Գերմանիա
Խմբագիր՝ Սիմոն Հայնզեր

Տեղեկատու

04.10.2026	Դինսալաքեն (Գերմանիա)
10.10.2026	Օբլենդ (Նոր Զելանդիա)
11.10.2026	Օբլենդ (Նոր Զելանդիա)
24.10.2026	Զոնգո (Կոնգոյի ԴՀ)
25.10.2026	Բանգի (Կենտրոնաաֆրիկյան Հանրապետություն)
01.11.2026	Թուրթլինգեն (Գերմանիա)
08.11.2026	Հարավային Բենդ (ԱՄՆ)
22.11.2026	Ցյուրիխ-Զեերախ (Շվեյցարիա)
29.11.2026	Աբիդյան (Փղոսկրի Ափ)
06.12.2026	Հերֆորդ(Գերմանիա)
13.12.2026	Մբումբելա (Հարավային Աֆրիկա)
20.12.2026	Բառնիմ (Գերմանիա)
25.12.2026	Բրաունշվայգ (Գերմանիա)

New Apostolic Church
International

